

ner. Sådan behandler vi også mennesker. Og så har vi taget dem under administration.

Jeg forstår ikke Venstre, der hele tiden siger, at de ønsker borgernes frihed, som siger, at det er vigtigt, at mennesker selv kan bestemme. Frit valg hedder det. De er dem, der har været med til at lave systemet inden for a-kasserne, som gør, at mennesker ikke har frit valg, ikke kan vælge den uddannelse, de gerne vil i gang med, ikke kan sige til deres sagsbehandler: Jeg vil gerne i arbejde, men jeg tror ikke på, at det, du dér har foreslået, bringer mig i arbejde. For hvis de siger, at de ikke følger den regel, der bliver stukket ud, hvis de går imod det, så mister de bare alle deres penge.

Jeg mener, det er Venstres politik, så man kan forstå den. Hvis der er mennesker, der er nederst i samfundet, og som protesterer og siger: Jeg vil ikke finde mig i den form for administrativ afgørelse, der bliver truffet om mit liv, om, hvad jeg skal være, og hvad jeg skal næste år og næste år; hvis der er mennesker, der kommer og siger sådan nede i deres a-kasse, der siger sådan i arbejdsformidlingen, der siger sådan til kommunen, så er svaret fra det system, Venstre har skabt, det system, Venstre har stemt for hver eneste gang, det er blevet strammet: Så tager vi bare pengene fra dig. Gør som du vil, vi tager bare pengene fra dig.

Det er Venstres frihedsbegreb. Det har noget at gøre med, hvem der har penge, og hvem der ikke har penge.

Det skal vi have lavet om på, vi skal sørge for, at de arbejdsløse naturligvis har en mulighed for at kunne få indflydelse. De skal have tilbud i stedet for den tvang, vi har flettet folk ind i. De skal være fri for, at vi straffer dem umanerligt. Vi straffer jo arbejdsløse hårdere end økonomisk kriminelle.

Der er fine revisorer, der har snydt i skat for millioner af kroner, der slipper fri. Hvorimod en arbejdsløs, som har glemt at møde i arbejdsformidlingen, bliver idømt en bøde på uanede mængder af kroner, fordi man bare siger: Så har du ikke længere ret til at få dagpenge. Du har betalt penge i a-kassen i 20 år, men nu er det slut, du glemte at møde.

Vi har selvfølgelig andre forslag end de to her. Vi har nogle forslag om velfærdsloft. Vi synes, det er rigtigt at indføre sociale minimumsrettigheder, sådan at pensionisten, som ikke får sin hjemmehjælp, ikke skal have lov til at have nogle penge, ikke skal have lov til at gå til et hjemmeservicefirma, hvad skal de det for? De skal

have deres hjemmehjælp, og det skal stå i loven, at de har ret til deres hjemmehjælp – ikke alt det andet pjat. Sådan skal det være.

Det skal også være sådan, at man har ret til at få passet sit barn, når barnet når en vis alder. Man har ret til at komme på plejehjem, når man har brug for at komme på et plejehjem, og der er kun én, der ved, hvornår en pensionist har brug for at komme på plejehjem, det er pensionisten selv. Ikke andre.

For når man er nået dertil, at man synes, man har brug for at komme på plejehjem, så er det, fordi man er nået dertil. Så skal der ikke sidde en sagsbehandler og sige: Du kan vente til næste år eller næste år igen. Det er en rettighed at komme på plejehjem, når man synes, man har brug for at komme på plejehjem.

Vi skal have forbedret boligsikringen. Vi skal have forbedret sundheden. Jeg har lagt mærke til, at der er sådan et kapløb i øjeblikket om, hvem der kan putte flest penge – i hvert fald påstå, at de vil putte flest penge – i sygehusene.

Jeg tror, vi for længst er nået dertil, at det her ikke er et spørgsmål om penge. Det er et spørgsmål om at indrette tingene anderledes. Det gælder både inden for hjemmehjælpen, det gælder inden for sygehusene, det gælder inden for en lang række forskellige sektorer, at hovedproblemet jo i virkeligheden er, at man har en dårlig organisering af arbejdet; at man har et meget hierarkisk system, hvor dem oppe i toppen har nogle mellemledere, som har nogle andre mellemledere, og så kommer vi ti trin ned, før vi finder dem, der laver arbejdet. Sådan er det desværre alt for mange steder.

Nogle steder er det endnu værre. Og det er dér, hvor Venstre har haft indflydelse. For dér har man ikke alene lavet nogle meget hierarkiske systemer og nogle meget skarpe faggrænser, nej, der har man også sagt, at vi skal have forskellige firmaer. Så skal vi have et firma, der laver mad; så skal vi have et firma, der bringer varer ud; så skal vi have et firma, som gør rent; så skal vi have et firma, der flytter senge. Og det hele skal deles op i forskellige firmaer.

Det siger jo sig selv, at jo mere man deler op og laver forskellige firmaer inden for samme område, jo mere tungt og ufleksibelt bliver det selvfølgelig, og derfor kan man ikke nå det mål, som f.eks. med hensyn til sygehusene hedder patienten i centrum. Det kan selvfølgelig ikke opfyldes, hvis man har delt hele sygehuset op i ti forskellige firmaer, med ti forskellige hovedorganisationer og arbejdsgiverforeninger og ti for-